CONSILIUL CONCURENȚEI SE AUTOCONCUREAZĂ

O notă înaintată Președinției României și DNA, aflată în posesia reporterilor ZIARUL, scoate la iveală faptul că aceia care conduc instituția se află în contradicție chiar cu legea de funcționare a Consiliului. Gheorghe Oprescu (foto), președintele Consiliului Concurenței, împreună cu Nandor Jozsef Nemenyi, consilier de concurență al CC, se situează în sfera incompatibilității, deoarece desfășoară „activități aducătoare de însemnate venituri financiare", acuză Ioan Apostol, salariat al Consiliului Concurenței, în memorial adresat președintelui Traian Băsescu.

Cătălin Dumitrescu
Bogdan Borcea

Consiliul Concurenței este o autoritate normativă care are, teoretic, ca obiectiv, însănătoșirea mediului de afaceri, protejarea și stimularea concurenței și, nu în ultimul rând, apărarea intereselor consumatorilor, a cetățenilor. Instituția care se ocupă de prevenirea „îmbolnăvirii" pieței și a mediului de afaceri este însă „bolnavă" chiar la vârf. Deși, așa cum stipulează una din reglementările referitoare la organizarea și funcționarea CC, „calitatea de membru al respectivei instituții este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte activități profesionale sau de consultanță, cu participarea, directă sau prin persoane interpuse, la conducerea sau administrarea unor entități publice sau private", cei doi înalți funcționari se află în situația de incompatibilitate cu funcțiile pe care le exercită.

PREȘEDINTE „PERSOANĂ FIZICĂ AUTORIZATĂ"

Din evidențele Registrului Comerțului reiese că președintele Consiliului Concurenței, Gheorghe Oprescu, desfășoară, prin intermediul unei firme, o activitate de consultanță pentru afaceri și management. Mai precis, Oprescu este înregistrat ca persoană fizică autorizată (nr. F 40/ 1079/ 2006), sub denumirea de „Oprescu Gheorghe PF", domeniul principal de activitate fiind „7414 – activități de consultanță pentru afaceri și management. Totodată, din declarația de avere întocmită, anul trecut, de președintele Oprescu, rezultă că face parte, din o societate cu numele de „Centrul român de politici economice", unde desfășoară activități de consultanță din care realizează venituri anuale de aproximativ 145.000 RON, adică 145 mii de lei vechi. De precizat, în această declarație de avere, nu rezultă semnătura declarantului ca persoană fizică autorizată la Registrul Comerțului București, fapt care pune la îndoială amendarea respectivei declarații.

INCOMPATIBILITATE

„Declarația, pecete, prin care se face vărului, făcută până la data publice, în vederea producerii unui conținute, pentru sine sau pentru altul, atunci când, din cauza împrejurărilor, declarația făcută servește pentru producerea acelei consecințe, se pedepsește cu închisoare strictă de la un an la 3 ani sau cu zile-amendă", așa prevede Legea 115/1996 privind declarația averii demnitarilor. Deci funcția de președinte al Consiliului Concurenței este incompatibilă, împrejurarea că dl Oprescu Gheorghe se află într-o stare de incompatibilitate sancționată, conform art. 17 alin. 11: „mandatul încetează și se procedează conform prevederilor alin. (9) și (10)", că își exercită funcția în pendent conflict cu cerințele imperative ale legii, face ca actele în emiterea cărora participă în mod nemijlocit să fie eliberate de un funcționar care legal nu poate îndeplini funcția respectivă. Din acest punct de vedere se poate susține fără nici o rezervă că dl Gheorghe Oprescu se află în situația funcționarului public care emite sau participă la emiterea unor acte cu profunde implicații socio-economice fără să fie îndreptățit să o facă.

ÎNTREBĂRI CU RĂSPUNSURI CERTE

În consecință, se pune problema dacă documentele emise sau la emiterea cărora participă nemijlocit domnul Gheorghe Oprescu, care se află într-o certă stare de incompatibilitate prin încălcarea dispozițiilor legale la care ne-am referit pot produce efecte juridice? Starea de ilegalitate în care se situează funcție domnului Gheorghe Oprescu îl face oare și actele pe care le realizează să fie la rândul lor ilegale? O autoritate a statului care se plasează în mod conștient în afara legii își mai poate exercita legal prerogativele funcției? Toate acestea sunt întrebări care, nu pot scăpa celor ce vor examina și rezolva problemele pe care dl Oprescu le-a creat prin încălcarea legii.

CONSILIERUL DE CONCURENȚĂ ȘI DE „CONSULTANȚĂ"

Într-o situație similară se află și domnul Nemenyi Nandor, deoarece din documentele studiate rezultă că soția sa, doamna Nemenyi Aneta Ecaterina, și unul dintre fiii acestora – Nemenyi Katalin Zsolt sunt asociați în firma „PULP FICTION SRL" înmatriculată la Registrul Comerțului Cluj-Napoca sub nr. J12/688/1999, CUI 11706447, care are ca obiect de activitate secundar „consultanță ..." (cod CAEN 7414 – Activități de consultanță pentru afaceri și management). Potrivit art. 3 din Legea 115/1996 declarațiile privind averea și incompatibilitățile se fac în scris pe propria răspundere și cuprind atât bunurile proprii, cât și bunurile comune, cele definite în indiviziune, precum și cele ale copiilor potrivit modelului prevăzut în anexa care face parte integrantă din lege. Potrivit acestor dispoziții legale, dl Nemenyi Nandor avea obligația de a susține în declarația de avere și de interese partea socială deținută de către soția sa, obligație pe care în mod evident nu și-a îndeplinit-o, fapta sancționată de disp. art. 474 din Codul Penal privind falsul în declarații. Ținând seama de faptul că potrivit textelor de lege citate, membrii Consiliului Concurenței nu pot să exercite activități de consultanță, nici direct și nici prin persoane interpuse, Nemenyi Nandor se află de asemenea într-o situație de incompatibilitate ca și Oprescu.

EDITORIAL

Igor Drag

Tricolorul românesc: roșu, alb și verde (II)

Două subiecte de editorial au născut, nasc și probabil vor continua să nască pasiuni: țiganii și maghiarii. Când am scris împotriva celor două minorități, fără excepție, am fost bătut pe umăr prietenește și pupat pe frunte părintește, de către cititorii ziarului. Această atitudine arată mai mult decât clar că românii sunt mult mai puțin dispuși la acel „europenism la grămadă", pe care îl tot propovăduiesc politicienii noștri, nu că ar înțelege ce spun, ci pentru că dă bine la ținuta cu papion. Revin la editorialul de ieri, „Tricolorul românesc: roșu, alb și verde", nu pentru că ar merita cioplit în granit și amplasat într-o piață publică, ci pentru că a suscitat un comentariu pe pagina de internet a cotidianului nostru (www.ziarul.ziarul.ro), mai mult decât neașteptat, într-o totală contradicție cu regula. Și cel puțin tragic. „Pensionar - Alba-Iulia (12-05-2008, 10:56) Dacă un ziarist nu știe istorie, ce ne așteptăm de la violatorii, hoții, criminalii din Spania, Italia, Grecia etc., pe al căror pașaport scrie cetățean român? Când cineva face critică de șovinism-naționalism și nu știe că până în 1918, Kolozsvar era oraș maghiar, că dictatul de la Viena a schimbat denumirea prin crearea României, stat creat de puterile mari învingătoare la războiul mondial, cu condiția de a respecta drepturile naționalităților, de ce nu se apucă de citit istoria adevărată a țărilor din 1918?". Nu știu ce este mai tragic... Să nu cunoști istorie la nivel universitar, sau să nu simți istoria la nivel de cetățean... Așa simte acest român, că „ocupăm" pe nedrept orașul Kolozsvar, și că suntem niște repetenți pentru că, în corigența noastră nesfârșită la istorie, continuăm să credem că Napoca este un oraș românesc. Și mai simte românul că România este un stat artificial creat de marile puteri, dar, nota bene, doar dacă vom respecta drepturile minorităților... Cât adevăr este în aceste spuse? Pe mine, ca român, nu mă interesează. Nu mă interesează nici „lecția" de istorie care, cică, mi-a fost servită. Nu mă interesează istoria din manuale sau din cuvântările politicienilor. Eu atât știu: Decebal, Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare, Vlad Țepeș, Mihai Viteazul, Tudor Vladimirescu sau Alexandru Ion Cuza, sunt părinții mei, sunt bunicii mei, sunt verii mei, sunt frații mei, sunt tot ce am... Nici un manual de istorie și nici o doctrină europeană nu-mi va scoate din cap și din inimă imaginea din suflet, a principelui Mihai Bravul care, în cămașă, cu părul în vânt, călare și cu barda în mână, tăia cărări lungi printre dușmani, mai mulți de o sută de ori, de o mie de ori... Așa mi-a fost sădit în suflet Mihai, în ciasele primare... Așa îl țin minte, în cămașă albă de mire, tăiat de maghiari... Cum să-l uit? Poate să creadă distinsul pensionar care m-a urecheat, că ironiile domniei sale mă vor face să nu mai îngenunchez în fața Lui Ștefan cel Mare și Sfânt, ca un purice de aprod ce sunt, să nu mai încalece Voievodul, să nu mai taie-n două otomanii, să nu mai ridice mănăstiri? Poate el, acolo, în orașul Marii Uniri, să țină, peste timp, o mână pe lancea care a curmat răsuflarea bunicului meu, Mihai...? Poate?